

revenon. Li kriis ion pri kvidiĉaj faŭloj kiam Hari forte vekis lin. Post nur sekundoj, tamen, liaj okuloj plene malfermiĝis dum Hari rakontis al li kaj Hermiona tion, kio okazis en la arbaro.

Hari ne povis sidi. Li paŝis tien kaj reen antaŭ la fajro. Li ankoraŭ tremis.

“Snejp deziras la Ŝtonon por Voldemorto... kaj Voldemorto atendas en la arbaro... kiel longe ni supozis, ke Snejp nur celis riĉigi sin...”

“Ĉesu diri la nomon!” diris Ron per terurita flustro, kvazaŭ li pensus, ke Voldemorto povus aŭdi ilin.

Hari ne atentis lin.

“Florenco savis min, sed li ne devis fari tion... Pereo koleriĝis... Li diris ke oni ne kontraŭu tion, kion la planedoj antaŭdiras... ili evidente indikas, ke Voldemorto revenos... Pereo kredas, ke Florenco devis lasi Voldemorton murdi min... mi supozas, ke tio ankaŭ estas skribita en la steloj.”

“*Ĉu vi ĉesos diri tiun nomon!*” Ron siblis.

“Do mi havas por atendi nur tion, ke Snejp ŝtelos la Ŝtonon,” Hari pludiris febre, “tiam Voldemorto povos veni kaj ekstermi min... Nu, mi supozas, ke Pereo ĝojos pri tio.”

Hermiona aspektis tre timigite, sed ŝi havis trankviligan konsilon.

“Hari, ĉiuj diras ke Zomburdo estas la sola, kiun Vi-Scias-Kiu iam ajn timis. Dum Zomburdo estas proksima, Vi-Scias-Kiu ne tuŝos vin. Tamen, kiu konstatas, ke la centaŭroj ĉiam pravas? Tio aspektas al mi kiel divenado, kaj profesorino MakGongal diras, ke tio estas tre malpreciza fako de magio.”

La ĉielo estis hela antaŭ ol ili ĉesis paroli. Ili enlitiĝis tute lacegaj, kun raŭkaj gorĝoj. Sed la surprizoj de la nokto ne finiĝis.

Kiam Hari detiris siajn littukojn, li trovis sian nevidebligan mantelon faldita nete sub ili. Noto estis alpinglita al ĝi:

En okazo de bezono.